הלי ו: הלי ו: מג ב ג מיי פ"ג מהלי מטמחי משכב ומושב

סלכה ח:

מד ד מיי' פ"ד מהל' איסורי ביאה הל' ט ופ"ד מהל' משכב ומושב הל' ז סמג לאוין

קיא: מה הו מיי' פ"ד מהל'

ממג שם:

במ"מ סמג שם טוש"ע י"ד סיי קפד סעיף יא: בזד ח מיי' פ"ג מהלכות

משכב ומושב הל' ט:

איסורי ביאה הל' נו

מו.

נבי רביטים דם הבא משני מחים

דקאמר נפשות קרינן וליכא למימר

דהכא פליג נמי ברישא דהתנן פ' דם

שחיטה (כריתות דף כב:) בחתיכה של

קודש וחתיכה של חולין אכל אחד את

הראשונה ובא אחר ואכל את השניה

זה מביא אשם תלוי וזה מביא אשם

תלוי דברי ר"ע ואמאי חייב השני הא

בשעה שאכל לא היו לפניו ב' חתיכות

ולמאן דבעי ב' חתיכות פטור בכה"ג

כדאמר התם בסוף פרקין ורבי נמי אית

ליה בפ' ספק אכל (שם דף ית.) היכא

דאכל את הראשונה במזיד והשניה

בשוגג דחייב אשם חלוי על השניה

ורבי סבר בפ"ק דסנהדרין (דף ד.) יש

אם למקרא ול"ל דיש שום חילוק בין

מקרא למסורת זה למקרא ומסורת

דעלמא דחייא בר רב דבעי ב׳

חתיכות סבר דכ"ע סברי הכא דיש אם

למקרא ורב אסי דפליג עליה סבר

דכ"ע סברייש אם למסורתי כמו שמלינו

(ב"מ דף כב:) גבי יותן דומיא דיתן

ועובד דומיא דעבד (פסחים דף כו:)

ועוני דומיא דעני (שם לו.) וכפות דומיא

דכפת (סוכה דף לב.) והתם יש טעמא

אחרינא ותדע דכי פריך התם טובא לחייא בר רב ומשני ר"א היא דמחייב

אשם תלוי על חלב כוי והא כמה תנאי

פליגי במקרא ובמסורת ואמאי נקט

טפי ר"א דשמותי הוא וגם המקשה וכי

לא הוה ידע דטובא תנאי פליגי במקרא

דר"ע ורבי איירו דהראשון לא אכל כל

החתיכה אלא חליה וכשאכל השניה

היו עדיין ב' החתיכות לפניו וכענין זה

מתרץ הירושלמי בהאשה רבה יו: עד בידה ואין עד בידה מיבעי

בשהתה וקשה דלמא מפליג בדידה

דיה. פרש"י דה"ל לפלוגי הכל

ובמסורת אלא כדפרישית ועוד יי

 לעיל ב.], ב) [לעיל ט.],
ג) [לעיל יח:], ד) [לעיל ט.]
גו) [לעיל יח:], ד) [לעיל ט.]
גו) בס"ל: שושיט, ד) ניין רש"א, **ה**) ווע"ע תום' סוכה ו: ד"ה ר"ש ותום׳ שם לב. ד"ה כפת ותוספות סנהדרין ד"ה כפת ותוספות סנהדרין ד. ד"ה כולהו ותוס' זבחים מ. ד"ה לא נצרכא], ע) [צ"ל יתמלא ספה נדהן, י) ושם

שתכד. דנפים שיטוריה: מחר הומו

הוא זה. כלומר אחר אחר הוא זה:

וכן מעת לעת. כלומר כשיעור הזה

ומכאן ולהלן כל מעת לעת של בעילה

אם בדקה ומלאתה טמאה בועלה

מטמח משום נוגע במעת לעת בנדה

טומאת ערב וספק מדרבנן לחלות

ואינו מטמא משום בועל נדה טומאת

שבעה ואפילו לתלות: נכנס להיכל.

לקמן מפרש לה: בשלמה לרב הסדה.

דאמר כדי שתרד אחר אחר הוא היינו

דמטהרי רבנן: וכי תימא דאין עד

בידה. דאחר שתרד הולרכה להושיט

דהוה להו תרי שיעורי א"כ איבעי ליה

למיתני ולפלוגי בין עד בידה לאין עד

בידה דלא תיפוק חורבה מיניה דהשתא

משמע דאפילו עד בידה דלא שהתה

אלא כדי שתרד מטהרי רבנן ומדלא

מפליג ש"מ דודאי מטהרי רבנו בכדי

שתרד לחודיה: בשלא גמר ביאמו.

ואפילו הכי לר"ע מטמאה את בועלה

דהעראה בנדה כגמר ביאה דכתיב

(ויקרא כ) את מקורה הערה אבל לענין

קרי עד שיזריע: ור"מ היא. דמחמיר

בכתמים כדאמר בפ"ק (לעיל ה.) ולקמן

בפרק בא סימן (דף נב:): פשיטא.

מאי מודי הא בלמפרע פליגי לגבי מעת

לעת ולא במכאן ולהבא: וכתמים

דרבנן. אפי׳ מכאן ולהבא: אין שור

שחוט. דאתמול לא חואי אלא סייג

בעלמא הוא: הכא הרי שור שחוט

לפניך. דבלפור לא נתעסקה ובשוק של

טבחים לא עברה ומיום שלבשתו היא

בספק זה: בותנר' כל הנשים בחוקת

טהרה לבעליהן. בלא בדיקה שלא

הוזכרה בדיקה אלא לעסוקה בטהרות:

גבו׳ בחוך ימי עונתה. ל׳ יום לרחייה

אבל לאחר ל' בעיא בדיקה הואיל

וסתם נשים חזיין לסוף עונה: לא שנו.

דכי מנאה תוך ימי עונתה לא בעיא

בדיקה: אלא שלא הגיע עם וסחה.

בתוך אותן ימים שהיה בדרך כגון אשה

שיש לה וסת ולא הגיע בתוך אותן

הימים: אבל הגיע עת וסתה. הודם

ביאתו מן הדרך: אסורה. דאורח

בזמנו בא: דאורייסא. הלמ"מ דמחזקינן

לה בטומאת ספק: וסחות דרבנן.

הלריכוה חכמים לבדוק ביום וסתה

שמא תראה ומיהו היכא דלא הוה

בעיר ולא ידעינן אי בדקה אי לא

בדקה לא מספקינן לה בטומאה:

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה אפי וכו לח) תובי ד"ה חפי" וכר דבסמוך וסמות דרבנן נ"ב כלומר דהשתא דרבי יוחנן נמי ס"ל וסמות דרבנן וכדסבירא ליה לרב אליצא דר"נ בר ילחק הכי נקטיון יכדכתבו התום' בדף בד"ה ור"ג בר ילחק וכן כתב באשר"י:

מוסף רש"י

כל הנשים דיין שעתן. אם ראתה דם די לנו אם תטמא תרומה וטהרות שתגע בהן משעת ראייה ואילך, ולא אמרינן כי היכא דהשתא אור טישטעל ווכתל פנו מרחם העמידוה, וקייני ככל ככל הינאל דופן (לחמן מ.) כל הנשים מטמאות בבית החילון (לעיד ב.). וסתות דאורייתא. אותם בדיקה שהליכום לשם להבדק המינה מות הבדה מותה בדר מורה ביות . בשעת וסתה, דבר תורה הוא. הלכה למשה מסיני, דאורת בזמנו בא. ואם בא יום ומחר וסתות דרבגן. דרצגן הוא דאלרכוה ואם לא בדקה

מב א מיי פ״ה מהלי שנגום וחייבת באשם מב א מיי פ״ה מהלי שנגום שמה כר"ע התם הומרים שמטמהה הת בועלה. כל מעת לעת וחין תלוי] שהתה כדי שתרד כו' ר"ע אומר משמאה בועלה. מימה לכם שיעור בדבר אלא מעת לעת: לא שמענו. את שיעורו וכר"אם אי ר"ע מודה ברישא כדמשמע דלא פליג אלא אסיפא א"כ סבר יש לא סבירא לן: לא שהחה כדי שחרד. אלא כדי שתשביי ותבדוק ועודה במטה טמאין מספק דהיינו אחר אותיום כרב חסדא: שהתה כדי אם למסורת ובפ"ק דסנהדרין (דף ד.) אית ליה לר"ע יש אם למקרא

> שמא כרבי עקיבא אתם אומרים שמממאה את בועלה אמרו לו לא שמענו אמר להם

כך פרשו חכמים ביבנה "לא שהתה כדי שתרד מן המטה ותדיח את פניה תוך זמן הוא זה וממאין מספק ופטורין מקרבן וחייבין באשם תלוי שהתה כדי שתרד מן הממה ותדיח את פניה אחר הזמן הוא זה וכן כששהתה מעת לעת ומפקידה לפקידה יבועלה משמא משום מגע ואינו משמא משום בועל רבי עקיבא אומר אף מטמא משום בועל רבי יהודה בנו של רבן יוחנן בן זכאי אומר בעלה נכנם להיכל ומקטיר קטורת בשלמא לרב חסדא היינו דמטהרי רבנן אלא לרב אשי אמאי מטהרי רבנן וכי תימא דאין עד בידה האי עד בידה ואין עד בידה מיבעי ליה קשיא: רבי יהודה בגו של רבן יוחנן בן זכאי אומר בעלה נכנם להיכל ומקמיר קטורת ותיפוק ליה דהוה נוגע במעת לעת שבנדה הוא דאמר כשמאי דאמר יכל הנשים דיין שעתן ותיפוק ליה דהוה בעל קרי בשלא גמר ביאתו: ומודים חכמים לרבי עקיבא ברואה כתם: אמר רב למפרע ורבי מאיר היא ושמואל אמר ימכאן ולהבא ורבגן היא מכאן ולהבא פשימא מהו דתימא הואיל יומעת לעת דרבנן וכתמים דרבנן מה מעת לעת לא מטמאה את בועלה אף כתמים לא משמאה את בועלה קא משמע לן ואימא הכי נמי התם אין שור שחום לפניך הכא יש שור שחום לפניך וכן אמר ריש לקיש למפרע ורבי מאיר היא רבי יוחנן אמר מכאן ולהבא ורבנן היא: בותני מיכל הנשים בחזקת מהרה לבעליהן הבאין מן הדרך נשיהן להן בחזקת מהרה: למה ליה למתני הבאין מן הדרך סר"א הני מילי היכא האיתיה במתא דרמיא אנפשה ובדקה אבל היכא דליתא במתא דלא רמיא אנפשה לא קא משמע לן אמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה יוהוא שבא ומצאה בתוך ימי עונתה אמר רב הונא ל"ש אלא שאין לה ומת אבל יש לה וסת אסור לשמש כלפי לייא אדרבה איפכא מסתברא אין לה וסת אימא חזאי יש לה וסת וסת קביע לה אלא אי איתמר הכי איתמר אמר רב הונא יל"ש

באין עד בידה בין שהתה ללא שהתה ונראה לפרש דה"ל לפרושי בברייתא באין עד בידה כיון דמתניתין איירי ביש על בילה: בשמאי דאמר דיה שעתה. ומ"מ מודה שמאי בחד אחר דטמא שבעה כיון דחייב אשם תלוי: אמר רב למפרע ור"מ היא. וא"ת דבפ"ק דיומא (דף ב.) תנן מפרישין כ"ג מביתו ז' ימים דשמא יבא על אשתו ש ספק נדה וקאמר יכמאן כר"ע דאמר אף מטמאה את בועלה

וקאמר רב חסדא דאתי אפילו כרבנן ובחד אחר מודו דבועלה טמא ז' אמאי לא משני שמא תמלא כתם דהא מודים חכמים לר"ע ברואה כתם וי"ל משום שמואל דאמר הכא מכאן ולהבא ועוד י"ל דהיא תבדוק חלוקה קודם פרישתו

ואז לא נטמא הכהן קודם בדיקה וא״ת אמאי קאמר שמא ממנא אשמו ספק נדה לימא ודאי נדה אם מבדוק שיעור וסת סמוך לבעילה וי״ל דהא לא שכיחא: הבר איתשר דא שנו אדא שדא הגיע שעת וסתה. לא היה לו לחזור ממה שאמר מחלה לא שאין לה וסת דאמת הוא דהיא בחזקת טהרה כדאמרינן בפ״ק ולעיל יב.) כל לבעלה לא בעיא בדיקה אפילו אין לה וסת והיה יכול להוסיף ויש לה וסת נמי כשלא הגיע שעת וסתה כו' אלא מיישב הלשון שאמר מחלה בלא חוספת: אפר' הגיע זמן וחתה מותרת. תימה היאך מותרת הא אמרינן בשבועות פ"ב (דף ימ:) ולקמן פרק האשה (דף מג:) אזהרה לבני ישראל שיפרשו מנשוחיהן סמוך לוסתן וי"ל כששהתה אחר וסחה שבעה ימים שיכולה לטבול איירי דספק טבילה מוליאה מידי ספק ראתה כההוא דר' יוחנן דבסמוך ולמ"ד וסתות דאורייתא אפילו שהתה כשיעור זמן טבילה אסורה דודאי ראתה חשבינן לה ומתוך כך יש לדקדק דס"ל לרבי יוחנן דבסמוך (ה) וסתות דרבנן:

לא

אלא שלא הגיע שעת וסתה אבל הגיע שעת וסתה אסורה קסבר

יוסתות דאורייתא רבה בר בר חנה אמר אפילו הגיע שעת וסתה נמי

מותרת קסבר "וסתות דרבנן רב אשי מתני הכי אמר רב הונא

תום' הרא"ש

עד בידה ואין עד בידה מיבעי ליה. פרש"י א"כ איבעי ליה למתני לפלוגי בין עד בידה לאין עד בידה דלא תיפוק מיניה חורבא רהשתא משמע דאפי׳ עד בידה ולא שהה אלא כדי בידה דלא שהה אלא כדי שתרד מטהרי רבנן. וקשה לפי׳ דהא מתני׳ אוקימנא בעד בידה ואע״ג דלא קתני צד בידה ולא חיישינן דלמא נפיק מיניה חורבא. ועוד אמאי קאמר עד בידה ואין עד בידה מיבעי ליה לא הוה ליה למימר אלא אין עד . בידה מיבעי ליה הלכך נראה לפרש דה״ק אע״ג ו אוו לפוש דוו ק של ג דאוקימנא מתניי בעד בידה מ"מ כי נוקי ברייתא באין עד בידה אכתי תקשי לך א"כ נתני בהדיא במתניי עד בידה ואין עד בידה כברייתא אלא ש״מ מדתנן תי׳ והא לעיל בפ״ק אמרינן איפכא דהבאים מן הדרך נשיהן להם בחזקת טהרה טפי מאינך וי״ל דהכא ודאי לענין בדיקה היכי דאיתיה במתא בדקה טפי מהיכא . דליתיה במתא אבל לעיל דליתיה במתא אבל לעיל דאיירי לענין תביעה אורחא דמילתא הבא מן הדרך דרכו לפייס ולרצות: אפי' הגיע עת ווסתה מותרת ווסתות דרבנן. ומ"מ היאך ווסתות דרבן, ומ"מ היאך מותרת הא אמרינן בספ"ב דשבועות אזהרה לבני ישראל שיפרשו מנשותיהן שעה אחת סמוך לווסתן כ"ש שאם עבר ווסתן שיש לספק שמא ראתה. וי״ל דמיירי כגון ששהתה אחר מי ווסתה ובא עליה ומ״ד ווסתות דאורייתא אפי ווסתות דאורייתא אפיי שהתה כשיעור זמן טבילה אסור דודאי ראתה חשבינן לה ומתוך זה יש לדקדק דס״ל לר׳ יוחנן לקמן

ווסתות דרבנן:

אפילו